WILKINSON తో మరునాడు

సందేశం స్పష్టంగా ఉంది.

“12:00 కి హోటల్ ముందు ఉండు.

నా కూతురితో, మనవరాళ్ళతో వస్తాను.

నిన్ను భోజనానికి తీసుకువెళ్తాం.

తర్వాత మధ్యాహ్నం అంతా కలిసి గడుపుదాం, నీకు విసుగు తెప్పించమని ఆశిస్తున్నాం.”

నేను నవ్వుకున్నాను.

ముందురోజు నేను అనుభవించిన దాని తర్వాత, విసుగు అనేది నేను భయపడే చివరి విషయం.

వాళ్ళు సమయానికి వచ్చారు.

ఖచ్చితంగా సమయానికి.

కానీ ఈసారి ఏదో తేడా ఉంది.

డ్రైవర్ లేడు.

డ్రైవర్‌కు ఆ రోజు సెలవు ఇచ్చారు.

స్టీరింగ్ దగ్గర Maggy ఉన్నారు.

దేవుడికి ఒక చిన్న ప్రార్థన చేశానని ఒప్పుకుంటున్నాను.

ఆధ్యాత్మిక కారణాల వల్ల కాదు.

వాహన సంబంధమైన కారణాల వల్ల.

అంతా సవ్యంగా జరగాలని ఆశించాను.

ఆశ్చర్యాలు లేకుండా.

కనీసం ఆ రకమైన ఆశ్చర్యాలు లేకుండా.

ఆమె మాత్రం పూర్తి నిశ్చింతగా కనిపించారు.

ఒక సంభాషణను నడిపించే అదే ఆత్మవిశ్వాసంతో ఆమె స్టీరింగ్ పట్టుకున్నారు.

లేదా ఒక నిర్ణయం తీసుకునే ఆత్మవిశ్వాసంతో.

లేదా ఒక సమావేశానికి అధ్యక్షత వహించే ఆత్మవిశ్వాసంతో.

నా మనసులో ఒక ఆలోచన మెదిలింది.

అందరూ ఒకేలా ముసలివాళ్ళు కారు.

కొందరు కారు నడపడం మానేస్తారు.

ఇంకొందరు ప్రయాణాలు మానేస్తారు.

ఇంకొందరు నిర్ణయాలు తీసుకోవడం మానేస్తారు.

Maggy కాదు.

ఆమె కేవలం కొనసాగారు.

కాలమే గౌరవంతో పక్కకు తప్పుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నట్టు.

మేము లండన్ మీదుగా ముందుకు సాగాం.

ముందు సీటును వాళ్ళు నా కోసం ఉంచారు.

సాధారణంగా అతిథికి కేటాయించే సీటు.

Maggy నడుపుతున్నారు.

ఆమె కూతురు, మనవరాళ్ళు వెనక కూర్చున్నారు.

అది ఒక మామూలు కుటుంబంలా కనిపించింది.

కానీ అది కాదు.

కొన్ని నిమిషాల తర్వాత నాకు ఏం తినాలని ఉందని అడిగారు.

నాకు ఏమైనా ఇష్టాలు ఉన్నాయా అని.

నేను తడబడకుండా జవాబిచ్చాను.

“ఖచ్చితంగా ఇంగ్లీష్ వంటకాలే.”

అందరూ పకపకా నవ్వేశారు.

మర్యాద కోసం నవ్వే నవ్వు కాదు.

నిజమైన నవ్వు.

అప్రయత్నంగా వచ్చిన నవ్వు.

Maggy తన కూతురి వైపు తిరిగారు.

అప్పుడే ఒక సిద్ధాంతాన్ని నిరూపించినవారి ముఖకవళిక ఆమెది.

“నీకు ఆ విషయాలు ఎందుకు చెప్పానో ఇప్పుడు అర్థమైందా?”

ఆమె కూతురు ఒక్క మాట కూడా జోడించకుండా నవ్వింది.

వాళ్ళు చాలా కాలం క్రితమే చర్చించుకున్న దేన్నో నా జవాబు ధృవీకరించినట్టు.

నేను వివరణ అడగలేదు.

కొన్నిసార్లు ప్రశ్నలు మరీ ముందుగానే వస్తాయి.

జవాబులకు మాత్రం వాటి సమయం కావాలి.

ఆ వింత ఇంగ్లీష్ కుటుంబాన్ని నేను కేవలం గమనించాను.

మేము కలవడానికి ఎంతో ముందే, ఎక్కడో, నేను ఎవరో Maggy ముందే నిర్ణయించేసుకున్నారని నాకు అనిపించింది.

నేను కేవలం ఆ దూరాన్ని అందుకుంటున్నాను.

మేము ఒక రెస్టారెంట్‌కు చేరుకున్నాం.

ఇంగ్లీష్ కులీనుల గొప్ప విలాసానికి చెందిన ప్రదేశాల్లో ఒకటి కాదు.

యూనిఫాం వేసుకున్న ద్వారపాలకుడు లేడు.

హుందా ప్రదర్శన లేదు.

కృత్రిమ ఆడంబరం లేదు.

ఆ క్షణంలో మేము బాగా తినబోతున్నామని నాకు నమ్మకం కుదిరింది.

వంట అనేది వస్తువుల కళ లాంటిది.

సరళమైనవే దాదాపు ఎప్పుడూ ఉత్తమమైనవి.

Maggy సరిగ్గా అలాంటివారే.

ఆమె ఒక కోటలో నివసిస్తూ దాన్ని విల్లా అని పిలవగలరు.

ఒక రాణిలా మాట్లాడుతూ లండన్ టాక్సీ డ్రైవర్‌లా కారు నడపగలరు.

ఒక ఇంగ్లీష్ కులీన మహిళ హుందాతనాన్ని కోల్పోకుండా తన సొంత చరిత్ర శిథిలాల దగ్గరికి మిమ్మల్ని తీసుకువెళ్ళగలరు.

కానీ తినే సమయం వచ్చినప్పుడు, ఆమె సారాన్ని ఎంచుకున్నారు.

ప్రదర్శనను కాదు.

బహుశా అందుకేనేమో నేను ఆమె మాటలు వింటూనే ఉన్నాను.

ఆమె ఖడ్గాల ఉక్కు వెనక, నాకు ఒక సంస్థ కనిపించలేదు.

ఒక మహిళ కనిపించారు.

Ferdinando